

süs mind omma wodi ette ja ütles: „Minno armas Liso! üks ašsi on mul süddame peal, mis mind kelab surremasti ja mis ma sinno eest ollen fallajas hoidnud; agga muido ei peäse ma sest hirmsast wallust, kui ma enne ei olle omma ränka patto sulle üles tunnistanud. Mõtle agga, kui ma sedda ei oleks teinud, siis ei oleks minna sind ka mitte saanud: Quik on ilmasüta! Sedda rahha, mis ma ütlesin marrastud ollewad, piistsin isse üh-hel páral fallamahti temma tappa, láfsin kohto ja andsin üles, et Quik sedda marrastanud, kuida se rahha siis sealt ka leiti. Kui sa kuuled, et temmal middagi waewa peaks ollema, siis aita tedda, minna ei woi ennam!” Nenda panni ta pea mahha ja olli surnud!

„Wata Liso!” kostis Quik, „ma ollin ilma súta ja julge selle peale, et üks Jummal ellab, kes keik fallajad ašjad pára ette töstab ja süddamette nöud arwalikkufs teeb, sellepárrast ollen ma omma foorma kandnud, werd higgistanud ja nutnud, tunni Ta mo palvet kuliš. Minno tervis on wang'i põlves, raske

tö ja märja aurawa seinde ja keldri sisse já-nud ja ei olle ennam lota, et endine tervis kätte tulleb. Keik se kibbe süddame wallo, mis ma ilma súta fannatasin, on mo terivist mahha rõhhunud, et selle ilma ello mo melest üh:egi ennam ei maksa. Jummal andko temmle andeks! minna ollen jubba andeks annud, sest ma teadsin, et ei kegi mu sedda rahha minno tappa ei woinud pañna, kui Laas isse, ja sedda keik sinno párrast; Liso! agga kes wois mind uskuda ehk aidata?

Sedda asja andis Liso ka fohtule ja nimme teisele teada; agga se keik olli wágga hiljaks läinud. Quik toitis ennast veel monne oea töga ja láks norelt hingama. Ni kaua agga, kui temma ellas, laulis temma igga õhto ühte Kalendri laulosalmi, mis nenda on luggeda;

Kes ilmasüta wangi said
Ja kaua wet ja leiba sóid,
Nüüd ootwad omma lunnaštust
Ja párrast hinge õnništust!